

však i výtká odvozovaná z ustanovení § 45 odstavec první j. n., neboť toto má na mysli pouze případ, že sborový soud první stolice jednal a výslovně rozhodl o otázce své věcné příslušnosti, kterýchžto předpokladů tu není.

Čís. 604.

Lhůta § 967 obč. zák. čítá se pro obě strany ode dne, kdy uschovaná věc byla vrácena ukladateli nebo jeho právnímu nástupci. K nároku na ujednané úschovné lhůta ta se nevztahuje.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, R I 494/20.)

Žalobkyně měla pro žalovanou v uschování jedna velká železná uzennářská kamna a žalovaná prý výslovně se zavázala, že jí za to zaplatí. Dne 17. června 1919 prodala žalovaná kamna místnímu uzenáři, jemuž je žalobkyně dne 17. října 1919 odevzdala. Žalobou ze dne 12. listopadu 1919 domáhala se žalobkyně na žalované zaplacení ujednané úplaty za uschování. Soud první stolice zamítl žalobu jako opožděnou, poněvadž zcizením kamen dne 17. června 1919 schovací poměr mezi stranami přestal a žaloba podána byla teprve dne 12. listopadu 1919, tedy dávno po uplynutí 30denní lhůty § 967 obč. zák. Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice a nakázal mu, aby po právomoci zrušovacího usnesení spor znovu projednal a rozhodl. Důvody: Ze znění § 967 obč. zák. lze souditi, že ustanovení jeho vztahuje se pouze na náhradu způsobené škody a vynaložených po čas uschování výloh na věc uschovanou, nikoliv na zaplacení smluvené odměny uschovací. To plyne i z toho, že ustanovení o smlouvě schovací nejednají vůbec o odměně za uschování, nýbrž právě jen o vzájemných nárocích na náhradu škody a výloh dle § 961 až 967 obč. zák. Ustanovení těch proto na smluvenou odměnu za uschování použiti nelze. Ostatně lhůtu tu 30 dnů je dle výslovného zření zákona počítati ode dne odevzdání věci zpět tomu, kdo je do uschování dal, nebo jeho nástupci, tedy v našem případě ode dne 17. října 1919, a je proto žaloba dne 12. listopadu 1919 podána včas. Tomu nasvědčuje jasné znění, že vzájemné nároky ukladatele a schovatele musí býti uplatněny ve lhůtě 30 dnů, od doby vrácení věci. Od doby té jsou vzájemné nároky oběma stranám známy a je patrným úmyslem zákona, aby nároky ty ve stejnou dobu mohly býti uplatněny a poměr i v tom směru do určité lhůty, pro obě strany stejně běžící, urovnán. Přistoupilo-li by se k názoru prvního soudce, mohla by lhůta pro uschovatele běžeti mnohem dříve, nežli pro ukladatele, který přece po skutečném zpětném odevzdání teprve může vady uschování a povstalou tím škodu zjistiti. To by neodpovídalo účelu zákona a tendenci, vzájemný poměr ve stejné lhůtě urovnati. Tím ovšem není rozřešena ještě otázka, do které doby ukladatel schovateli úschovné platit musí. Z tohoto hlediska bude prvnímu soudci při dalším jednání a rozhodnutí vycházeti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu proti zrušovacímu usnesení, poukávav k jeho správnému odůvodnění.

Čís. 605.

**Zákon o ochraně nájemců ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n.
V řízení o soudní svolení k výpovědi jest dovolací rekurs vyloučen.**

(Rozh. ze dne 20. července 1920, R I 497/20.)

V řízení o soudní svolení k výpovědi odmítl Nejvyšší soud dovolací rekurs do změňujícího usnesení soudu rekursního.

Důvody:

Podle § 4 odstavec šestý zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n., lze do usnesení okresního soudu podati stížnost do osmi dnů od jeho doručení ke sborovému soudu první stolice; jiný opravný prostředek jest vyloučen. Nedopouští se tedy zejména též rekurs dovolací, ať již soud rekursní potvrdil nebo změnil usnesení okresního soudu. Že tomu tak jest, plyne ze srovnání dotčeného ustanovení zákona s §em 3, odstavec druhý nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n. plativším do vydání zákona ze dne 8. dubna 1920, kdež jasněji ovšem bylo stanoveno, že další opravný prostředek jest vyloučen. Vyloučení dovolacího rekursu lze vysvětliti jednak snahou, urychlití řízení výpovědní, jednak úvahou, že jde z pravidla jen o otázky skutkové, ne však o otázky právní, a že konečně řešení oněch lze ponechatí sborovým soudům své stolice skutkových a místních poměrů znalým.

Čís. 606.

Ujednáno-li smírem při rozvodu manželství od stolu a lože, že vyměněné manželčino výživné má stoupati se zvýšením manželova služného, s nímž pro stoupající drahotu strany počítaly, nemůže manželka za nezměněného manželova služného domáhati se zvýšeného výživného pro stoupající drahotu.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, Rv I 345/20.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalující strany do rozsudku odvolacího soudu, jímž zamítnuta žaloba na dobrovolně rozvedeného manžela o zvýšení výživného.

Důvody:

Nárok manželčin proti muži na výživné jest nárokem soukromoprávním, který souvisí s žitím obou manželů ve společné domácnosti. Vzhledem na předpisy obč. zák., jež odkazují manželku při dobrovolném rozvodu od stolu a lože co do soukromoprávních nároků jejích proti muži na smír, jakož i vzhledem na zákonné předpisy o smíru a jeho právních účincích sluší míti za to, že pouze obsah smíru, mezi manžely při rozvodu uzavřeného, jest rozhodný pro příští nároky manželčiny proti manželu v příčině výživného. Výše nutného, pokud se týče slušného výživného